

Vzpomínka Renaty Zemanové

Moje vzpomínky na nejmilejší přítelkyni

S Evou mne seznámil můj spolužák Josef Medek, který mne uvedl do rodiny pana architekta Kopřivy, kde se scházela skupina příjemných mladých studentů. Eva se svým pozdějším manželem Ádou, Dada, Jiří a Mirek. Občas jsme se scházely Eva, Dada a já, ale většinu vzpomínek mám na schůzky s Dadou. Po třech letech jsem přešla do Prahy a naše cesty se tak rozdělily. S Evou jsem se setkala bohužel na jiném místě, a to v lágru v Želiezovcích. Obě jsme byly bohužel odsouzeny za údajnou protistátní činnost a v Želiezovcích jsme vykonávaly polní práce. Eva přešla později do vězení v Pardubicích. Na Evu si vzpomínám v souvislosti s nástupem do práce. Přicházela vždy opožděně, klidným krokem a s úsměvem. Krásná je historka s jednocením řepy, tu jsem bohužel nezažila. Na jaře se jednotila řepa, což znamenalo, že každá z děvčat dostala dlouhý řádek, na kterém řepu jednotila. Eva se zpožďovala takže se stalo, že děvčata došla až na konec a vrátila se na nový řádek. Za chvíli přijel náčelník tábora podívat se, jak ženy pracují. Eva byla pro změnu daleko před ostatními a dostala od náčelníka pochvalu.

Po propuštění z vězení jsme se opět začaly setkávat. Vzpomínám si na jednu návštěvu u Evy, kdy už měla děti a mladší Vítek seděl v kočárku na balkóně. Hrál si s gumovou rukavicí, která se používala na umývání nádobí a moc mu chutnala. Dodnes vidím tu červenou rukavici a Evu, která sklesle seděla a řekla jenom: „Já už nemůžu.“

Později jsme se mohly setkávat častěji, když se Eva dostala do Seznamky a později do Manželské poradny. Já jsem získala místo ve Vyškovském muzeu a mohla jsem často jezdit služebně do Brna, takže jsme se mohly vídat skoro každý měsíc.

Nemohu zapomenout na setkávání v klubu AKT a pobyty na Vysočině a později na různých místech na rekondičních pobytech. Když už nám děti odrostly, začaly jsme s Evou jezdit na Slovensko, kde nám půjčovala její teta Frída krásnou chatu v lese u Dolného Kubína. Vozil nás spolehlivě Evin Trabant.

Vzpomínám si, že nás jednou navštívila teta Frída neohlášeně a při odchodu řekla: „Důfam, že budete upravit.“ Na příští návštěvu tety jsme se připravily tak, že jsme měly vzorně vše uklizeno. Nesnáz ale byla v tom, že jsme potom nemohly nic najít. Hory jsme milovaly - jak Eva, tak já a zůstaly mi krásné vzpomínky na hřebenové túry.

Po roce 1989 byly otevřeny hranice a Eva – známá cestovatelka – jezdila pilně do zahraničí. Občas mě přemluvila a díky ní jsem podnikla mnoho krásných zájezdů. Vzpomínám na Evu, která výborně plavala v moři a často se octla za bójkami. Mnohdy bylo slyšet: „Madam, no, no!“

Postupem času nám přibyla vnoučata, a tak jsme začaly jezdit s nimi. Pěkný byl pobyt v Beskydech, kde jsme vzali s sebou tři kluky a jednu fenku, nesmírně hodnou Dášenku. Když jsme se přiblížili k penzionu, kde jsme měli být ubytováni, ptala jsem se Evy: „Napsala jsi, že budeme mít s sebou pejska?“ Eva odpověděla: „Ne, ale zpátky nás nepošlou.“ Když jsme vyskákali z auta a majitelka nás přišla uvítat, tak se na chvíli proměnila v solný sloup. Ale všechno dobře dopadlo.

Nejlepší pobyty pro děti byla však chalupa první ženy jejího syna Dana v malé osadě Veselka blízko Kunštátu. Tam se děti opravdu vyřádily.

Také jsme jezdily spolu do lázní, poněvadž jsme měly obě potíže s klouby. Vždy to bylo pěkné, odpočinuly jsme si a mohly jsme si více rozprávět.

Poslední léta jsem jezdila oslavovat Silvestra za Evou do Brna. Jednou se stalo, že krásný Vítkův labradorský retriever Gordon vlezl ke mně do postele. Byl sice hodně velký, ale srovnali jsme se. Když ráno Eva otevřela dveře, tak jsme oba ještě spokojeně spali.

Další labrador jménem Art je mnohem živější a jednou prý Evě snědl šestnáct meruňkových knedlíků i s peckami. Jednou ho Eva honila s proutkem, ale Art to považoval za hru, běhal kolem stolu a Eva za ním bezvýsledně.

Eva byla vysoce inteligentní, věřící, přátelská, měla pevnou vůli, pokud si dala nějaký cíl, tak za ním šla tak dlouho, až ho dosáhla. To se například projevilo v jejím úsilí a pomoci při stavbě nového Domova důstojného stáří. Eva neměla lehký život, brzy ovdověla a zůstala s dětmi a nemocnou maminkou sama. Byla odkázaná sama na sebe, musela sama rozhodovat a snad proto byla někdy zvyklá energicky hájit svůj názor. Vzpomínám si na příhodu, kdy překročila za volantem povolenou rychlost. Příslušník policie nás zastavil a Eva se moc divila, že to není možné. Dostala pokutu tisíc korun (kterou nezaplatila) a pokárání: „Paní, ve vašem věku ...“, což se jí nemile dotklo. Jindy například jsme v nějaké vesnici píchly kolo a auto zastavilo zrovna před domem automechanika.

Víra a zaměstnání psycholožky jí vedlo k pomoci potřebným. Usilovala o pozitivní myšlení a byla za všech okolností optimistkou. Na rozdíl od Evy jsem velký pesimista a Eva byla moje vrba. Vždy jsem mohla přijít a vždy se mi dostalo rady a pomoci.

V posledním roce Evina života jsme byly spolu v lázních Bechyně. Ve starém bývalém klášteře jsme mohly koupit svíčku, zapálit ji a myslet nějaké přání. Evina svíčka zhasla a já jsem se zalekla. Evě jsem řekla: „Doufám, že nejsi pověřčivá“ a ona mi odpověděla: „Moje jediné přání je, aby se moji dva synové usmířili.“ Dále mi kdysi řekla, že by chtěla umřít dřív, než já a moc mě to překvapilo, protože jsme nebyly zvyklé projevovat své city.

Další setkání s Evou už nebylo radostné, kdy jsem ji navštívila v nemocnici, a pak už jen při posledním rozloučení.

Eva byla mou nejmilejší přítelkyní, téměř sestrou a moc mi chybí.

Napsala Renata Zemanová
říjen 2013